

Vluchteling

Saman is gevlucht uit Iran

Stel dat je moet vluchten uit je land omdat het te gevaarlijk is. Je komt dan in een vreemd land en woont in een asielzoekerscentrum. Saman maakte dit mee en vertelt erover in deze clip.

Hai, ik ben Saman en ik woon sinds kort in deze buurt. Dit is mijn huis. En dit is mijn kamer. En dit is een asielzoekerscentrum waar ik vroeger heb gewoond. Ik kom uit Iran. Ik woon 6 jaar in Nederland, ik heb bijna vijf en een half jaar in een asielzoekerscentrum gewoond en ik woon sinds kort in een gewoon huis.

Ik was een kind, 11 jaar oud, ik wou alleen maar spelen, dat is wat kinderen willen. Maar op een dag, ik herinner me, dat ik naar huis kwam en mijn moeder zat te vertellen: "we gaan verhuizen" en al die dingen. En ze zei, dat we naar het buitenland zouden gaan. Ik dacht: "ja". Ik wist helemaal niet waar we naartoe, vrienden van mij zeiden: "ja, waar ga je naartoe?", "ga je naar Amerika?", dat is een beetje populair voor Iranezen. Maar ik dacht: "ik ga naar Europa", maar ik had geen idee, dat ik naar Nederland zou komen.

Sinds ik Iran woonde, verhuisde ik constant. Het is een beetje raar, maar in mijn eigen land was ik ook een beetje een vluchteling. Ik heb nooit langer dan 2 jaar ergens gewoond. Ja, de politieke problemen voor mijn vader, ik weet niet wat hij allemaal gedaan had. Ik hoorde ook, dat hij opgepakt werd of misschien werd hij in de gevangenis gestopt. Ja, dat weet ik niet. Misschien zelfs tot de dood. Maar ja, je ziet vaak op tv wat er allemaal in Iran gebeurt. Het is heel ondergronds, niks is officieel en niemand mag ergens van weten.

We werden ernaar toe gebracht door een menssmokkelaar of zoiets. Door hem werden we naar Zevenaar gebracht. Dat is waar je aankomt in Nederland, dat is voor de vluchtelingen en zo. En daarna wordt je gebracht naar een OC: oriëntatiecentra. Daar heb ik 8 maanden gewoond. En daarna zijn wij naar Rheden gebracht. Daar heb ik ook 3 jaar lang gewoond. Ook hele leuke dingen en erge dingen meegemaakt.

Vandaar ben ik naar Nijmegen gegaan. Toen heb ik daar een jaartje gewoond. Toen weer terugverhuisd naar Rheden. In Rheden heb ik weer geloof ik een jaartje gewoond. Op een dag werd ik wakker en er stonden 6 politieagenten boven mijn hoofd. En ik herinner het me nog: hij maakte me wakker en hij zei: "niet bang zijn", "niet bang zijn". Ik dacht van mezelf: "hoe stupid kan je zijn?" weet je, "niet bang zijn", hij komt mijn eigen huis invallen en dan zegt hij tegen mij, dat ik niet bang moet zijn? Nou, hij zei: "ja, pak je spullen". We werden naar Rotterdam gebracht. Ze noemen het een uitzendcentra, maar dat is bullshit, het is gewoon een gewone gevangenis.

We zouden teruggestuurd worden. We hebben zelfs een brief gekregen, dat er een vlucht was geboekt naar Teheran, dat we onze spullen moesten opruimen. Maar daarna kregen we te horen, dat er een rechtzaak aankomt, zeg maar een nieuwe procedure, de 3de procedure. En ja, toen heb ik telefonisch de mensen van Vluchtelingenwerk te woord gestaan. Ja, zij hebben echt veel voor mij gedaan. Ik denk dat ik zonder Vluchtelingenwerk nou in Iran zat. Ik heb 6 jaar gewacht. En ik moest nog terug. Ik heb gewoon geluk gehad.

Wij hebben een verblijfvergunning tot 2010. Maar wie weet wat er gebeurt tot 2010. Maar ik focus nu op 4 jaar zeker leven. Ja, dit is waar ik vroeger woonde, precies zo'n kamer met mijn moeder en 2 zusjes. Ja, zoals je ziet: een kleine ruimte met zijn vieren. Dat is ook niet echt prettig als je moet leren voor je proefwerk en al die dingen.

Ja, dit is de keuken waar wij eten maakten. We delen hier die keuken gewoon met iedereen die in de gang woont, die moeten hier koken als ze het willen. Heel vaak zijn er ook problemen, er liggen hier bijvoorbeeld eieren en als iemand anders die pakt is dat niet netjes. Maar ja, dan moet je het gewoon niet daar leggen, maar omdat je zo weinig ruimte hebt is het een beetje het probleem hier.

Hier is de recreatieruimte. Ik weet nog met het WK 2006, daar kwamen we allemaal kijken naar Nederland, naar al die mooie wedstrijden gewoon met zijn allen hier. Voor de rest ben ik hier niet echt vaak geweest. En ja, dat was het zo'n beetje. Het leven op een asielzoekerscentrum, kijk: aan de andere kant is het gewoon heel gezellig. Allerlei soorten mensen, maar ze hebben allemaal dezelfde problemen, dus uiteindelijk dan voelen ze elkaar toch wel aan. Ik heb geen idee of ik terugga naar Iran, dat weet ik niet. Ik zou het wel willen. Maar ja, je hoort zoveel dingetjes daar.